

Dosarul nr. 2ra-1388/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. A. Miron)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

24 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov împotriva Anastasiei Rocoman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea din 2 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 5 februarie 2018, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Anastasiei Rocoman cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 2 septembrie 2015, dintre ÎCS „Iute Credit” SRL în calitate de creditor și Anastasia Rocoman în calitate de debitor a fost încheiat contractul de împrumut nr. 641265 din aceeași dată și executat la sediul creditorului.

Potrivit contractului de împrumut menționat, debitorul a solicitat posibilitatea returnării împrumutului, a dobânzii și a taxei aferente contractului pentru acordarea împrumutului în rate lunare conform unui grafic coordonat și negociat între părți.

Astfel, pentru nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului, debitorul s-a angajat să plătească pe lângă valoarea împrumutului principal, taxa

aferentă contractului de împrumut, dobânda și o penalitate contractuală de 0.5 % pe zi, care se raportează duratei de întârziere.

La 2 septembrie 2015, ÎCS „Iute Credit” SRL și-a onorat obligațiunea sa, transferând debitorului împrumutul acordat, care însă până la ziua de azi nu și-a onorat obligațiunile corespunzător clauzelor contractuale.

Ulterior, datoria pârâtei a fost cesionată Companiei de Colectare a datoriilor ÎM „Incaso” SRL.

A comunicat că în adresa debitorului a fost expediată reclamația ÎM „Incaso” SRL prin care acesta a fost informat despre nerespectarea clauzelor contractuale, rezilierea anticipată a contractului de către creditor și obligațiunea acestuia a returnării împrumutului, a dobânzii calculate, a taxei aferente la contract și a penalităților calculate conform contractului, care însă a rămas ignorată de către Anastasia Rocoman.

Astfel, datoria pârâtei constituie suma de 54086,76 de lei, fiind calculată conform prevederilor contractului.

A precizat că prezenta cerere de chemare în judecată este înaintată de către ÎM „Incaso” SRL având calitatea de creditor în baza contractului de cesiune nr. 1 din 1 iunie 2010 încheiat dintre ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL, prin care prima a transmis dreptul de creanță către ÎM „Incaso” SRL în temeiul actului de predare-primire.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 556 alin. (1), 624 alin. (1), (3), 867 alin. (1) Cod civil, art. 166, 167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea de la pârâtă în beneficiul ÎM „Incaso” SRL a datoriei în sumă de 54086,76 de lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 de lei și a taxei de stat în sumă de 1640,61 de lei.

Prin hotărârea din 2 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de ÎM „Incaso” SRL și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că împrumutul a fost acordat Anastasiei Rocoman de către ÎCS „Iute Credit” SRL conform contractului de împrumut la data de 2 septembrie 2015, iar contractul de cesiune a creanțelor între ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat anterior acordării împrumutului la data de 1 iunie 2010.

Reieșind din prevederile art. 556 Cod civil, instanțele au conchis că la data încheierii contractului de cesiune a creanței la 1 iunie 2010, ÎCS „Iute Credit” SRL încă nici nu avea instituit raportul obligațional de împrumut cu Anastasia Rocoman, respectiv, nu avea în raport cu ultima o creanță sesizabilă și valabilă, care ar fi putut constitui obiectul cesionării.

Totodată, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că actul de transmitere a documentelor (dosarelor debitorilor) încheiat între ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL la data de 29 februarie 2016, printre care la nr. 66 se regăsește Anastasia Rocoman, nu reprezintă un contract de cesiune a creanței în sensul art. 556 Cod civil, deoarece nu conține cauza transmiterii și obiectul

contractului, fiind un act de executare a pretinsului contract de cesiune a creanței încheiat anterior.

La fel, instanțele au învederat că tranzacția efectuată între ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL, prin care se pretinde de ultimii că a avut loc încheierea contractului de cesiune a creanței, contravine prevederilor art. 667 alin. (1) și 668 alin. (1) Cod civil.

În același timp, instanțele de judecată ierarhic inferioare au concluzionat că ÎM „Incaso” SRL nu deține niciun raport obligațional pecuniar față de Anastasia Rocoman, iar conform contractului de împrumut nr. 641265 din 2 septembrie 2015, ÎCS „Iute Credit” SRL, și nu ÎM „Incaso” SRL, a realizat obligația de a da în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani în sumă de 18499 de lei.

La 20 mai 2019, prin intermediul Oficiului Poștal, ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov a declarat recurs împotriva deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și trimiterea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au respins acțiunea integral din motiv că la dosar lipsește dovada eliberării împrumutului, deși la materialele cauzei a fost anexat borderoul de evidență al eliberării împrumuturilor prin SRL „Iuval - M” (inclusiv și împrumutul intimatei).

A precizat că la 29 august 2015, Anastasia Rocoman, prin compania - intermediarul de credit SRL „Iuval - M”, a solicitat de la ÎCS „Iute Credit” SRL un împrumut în mărime de 18499 de lei pentru procurarea unui bun.

A comunicat că SRL „Iuval - M” este partenerul companiei Orange Moldova care comercializează inclusiv în magazinele acesteia telefoanele mobile, laptopuri, tablete.

Potrivit pct. 2.7 din Informații standard privind împrumutul pentru consumatori semnat de Anastasia Rocoman, împrumutul a fost oferit sub forma unei amânări la plată pentru un bun denumit GSM (telefon mobil).

A atenționat că atât în Informații standard, cât și în contractul de împrumut este menționat că împrumutul se acordă prin intermediul SRL „Iuval - M”, fără prezentarea împrumutatului la sediul ÎCS „Iute Credit” și fără a transfera în contul acestuia dar în contul SRL „Iuval - M”.

În aceeași zi, cererea de împrumut a fost aprobată de ÎCS „Iute Credit” SRL și acordat Anastasiei Rocoman împrumutul destinat procurării telefonului mobil.

Astfel, la sediul SRL „Iuval - M”, între ÎCS „Iute Credit” SRL și Anastasia Rocoman a fost încheiat contractul de împrumut nr. 641265 potrivit căruia debitorul a împrumutat de la creditor suma de 18499 de lei și urma să restituie suma de 26670,06 de lei, care include valoarea împrumutului principal, taxa aferentă contractului de împrumut și dobânda contractuală.

Reieșind din faptul că intimata a achitat doar primele patru rate conform contractului de împrumut, la 29 februarie 2016, între ÎCS „Iute Credit” SRL și ÎM „Incaso” SRL a fost încheiat actul de transmitere a drepturilor asupra creanțelor nr. 002/29.02.2016 întocmit în baza contractului de cesiune a creanțelor nr. CES-1/01/06/2010 din 1 iunie 2010, potrivit căruia a fost transmis către ÎM „Incaso”

SRL dreptul asupra creanței debitorului Anastasia Rocoman care reiese din contractul de împrumut nr. 614339 din 10 martie 2015, iar debitorul Anastasia Rocoman în acest act figurează sub nr. 66.

A evidențiat că în temeiul actului din 29 februarie 2016 a fost eliberată factura fiscală nr. WA0386170 în care este indicată valoarea totală a creanțelor cesionate, inclusiv și cea a intimitei.

Prin urmare, la 29 februarie 2016, a avut loc cesiunea creanței și ÎM „Incaso” SRL a devenit creditorul Anastasiei Rocoman, datei ulterioare semnării contractului de împrumut.

A obiectat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au dat o apreciere greșită actului de transmitere a drepturilor asupra creanțelor nr. 002/29.02.2016 întocmit în baza contractului de cesiune a creanțelor nr. CES-1/06/2010 din 1 iunie 2010, în temeiul căruia a fost cesionată creanța debitorului Anastasia Rocoman.

La actul din 29 februarie 2016 a fost anexată factura fiscală semnată de ambele părți, care atestă faptul că ÎM „Incaso” SRL a primit de la ÎM „Iute Credit” SRL dreptul de creanță în baza contractului de cesiune.

Având în vedere cele menționate, a remarcat că nu poate fi reținută poziția greșită a primei instanțe și a instanței de apel precum că ÎM „Incaso” SRL nu a obținut de la ÎCS „Iute Credit” SRL în mod prevăzut de lege dreptul asupra creanței față de Anastasia Rocoman.

Așadar, argumentul instanței precum că în actul din 29 februarie 2016 nu se regăsește debitorul Anastasia Rocoman, vine în contradicție cu materialele cauzei anexate odată cu depunerea cererii de chemare în judecată.

În concluzie, a învederat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că prin achitățile efectuate intimata a recunoscut că are datorie și a confirmat faptul existenței raportului obligațional între ea și ÎCS „Iute Credit” SRL.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 12 martie 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 103), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 20 mai 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva

sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Natalia Covaliov împotriva deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Sveatoslav Moldovan